

Olipa kerran loppu

Olipa kerran loppu. Lopulla oli sisko nimeltään alku. Pieninä he olivat olleet parhaat ystävät, mutta nykyään loppu oli aivan hirveän kateellinen alulle, koska aina, kun hän nähdään tarinassa, avataan kirja, mutta taas kun loppu nähdään, niin suljetaan kirja kiinni. Eikö olekin epäreilua?

Eräänä päivänä loppu päätti lähteä kirjoista. Hän ei enää jaksanut koko tarinoita.

-Ette te edes tarvitse minua! loppu kiljui, mutta ei huomannut pientä sanaa vieressään. -Minä menen kauas pois, jonne kuulun! loppu marssi suoraa tietä pois kirjan sivulta ja istahti mököttämään kirjahyllyn katolle, jossa hän ja alku olivat leikkineet, kun he olivat aivan pieniä. Mutta tämäpä vasta aiheutti kaaosta! Alun ja lopun vanhemmat, kirja ja tarina säikähtivät kamalasti ja lukijatkin olivat järkyttyneitä. Jopa heidän uutistensa etusivun otsikkona oli: Missä on tarinoiden loppu? Kaikki sanat etsivät loppua ihan joka sivulta, mutta tuloksetta tietenkin.

-Minä tiedän missä loppu on! pikkuinen sana huusi väkijoukon yli, mutta ei häntä kukaan kuunnellut.

-Voi sinua höpsöä, sanan äiti sanoi ja naurahti.

Loppu oli istunut piilopaikassaan jo puolisen päivää, mutta kukaan ei ollut löytänyt häntä.

-Tuskin edes tarvitsevat minua, kun eivät edes yritä etsiä minua, hän tuhahti. -Olen turha. Ei minua kaivata, olen kuin tyhjiyttä, ketään ei kiinnosta, vaikka jäisin tänne loppuiäksi, loppu sanoi ja pyyhkäisi kirjahyllyn pölyistä kattoa ja katsoi, kun ne leijailivat alas. Kauas pois.

-Olen turha, hän kuiskasi itselleen ja alkoi itkemään hiljaa.

-Et sinä ole turha! pieni sana huudahti ja kurkkasi kirjahyllyn reunalta. -Kaikki etsivät sinua!

-Niin varmaan, loppu nyyhkytti, vaikka ei edes katsonut pientä sanaa. -En usko.

-Miksi kukaan ei usko minua? pieni sana kysyi turhautuneena ja pinkaisi alas takaisin kirjaan.

-Voi missä sinä olet ollut? pienen sanan äiti voihti. -Olit melkein myöhässä! Alku järjestää etsintäpartiota lopun löytymiseksi. Kuulemma kaikki kirjat ja niitten tarinat käydään läpi. Voi loppu parkaa!

-Mutta kun hän ei ole kirjassa, eikä tarinassa! pieni sana huusi.

-Älä nyt oikeasti. Vitsi on jo kuollut, äiti torui.

-Mutta kun se ei ole vitsi, pieni sana mutisi hiljaa.

-Huomio! Sanat, huomio! alku huusi. -A-lla alkavat sanat, menkää oikopäätä tarkistamaan Tuhkimosta. Ja B-llä alkavat sanat nyt ripeästi tsekkaamaan Vaahteramäen Eemeli!

-Seis! pieni sana huusi niin kovaa kuin ikinä pystyi. -Loppu ei ole kirjassa!

Kaikki sanat rupesivat tuijottamaan häntä.

-Anteeksi, hän on ehkä lyönyt päänsä tai jotain, pienen sanan äiti pahoitteli ja yritti kantaa pientä sanaa pois.

-Ei! Tarvitsemme kaiken avun Lopun löytämiseen, Alku keskeytti ja nappasi pienen sanan. -Missä hän on?

-Äiti, missä tämän kirjan alku on? Häh, ei tässä kirjassa ole edes loppua. Äiti miksi tässä kirjassa ei ole sanoja? Kuului jokaisen suusta, vauvasta vaariin, kun kirjoista oli tullut vain sivuja. Katastrofi oli suuri ja kamala. Eihän kukaan nyt tyhjää kirjaa halua selata. Alun järjestämän kokouksen vuoksi ei ollut kirjoissa enää mitään. Kaikki etsivät loppua. -Äiti tuleehan sanat pian takaisin?

-Täällä, pieni sana sanoi ja kiipesi viimeisten kirjojen yli lopun piilopaikkaan.

-Tiedän tämän paikan, alku sanoi ja hymyi. -Olimme täällä paljon lopun kanssa, kun olimme pieniä. Kuului nyyhkytystä. Alku astui lähemmäs, mutta loppu ei huomannut häntä. Pieni sana kurkisti alun takaa

-Loppu! alku huudahti.

-Alku Loppu kuiskasi ja nosti päätään. -Mitä sinä täällä teet?

-No tuln etsimään sinua tietenkin, kun lähdit! Alku sanoi itkien ilosta ja meni halaamaan loppua.

-Minähän sanoin, että hän on täällä! pieni sana julisti ylpeänä.

-Mutta ettehan te tarvitse minua, Loppu sanoi hämmästyneenä.

-Tietenkin tarvitsemme! Ei tarina ole tarina, jos ei siinä ole Loppua. -Tule! Kaikki ovat etsineet sinua!

-Mutta miksi sitten aina, kun minut nähdään, suljetaan kirja? Ihan kuin lukijat eivät haluaisi nähdä minua, loppu kysyi.

-Me pidämme tarinat koossa. Minua ennen ei ole mitään ja sinun jälkeen ei ole mitään. Ihan kuin olisimme rasia, jonka kansi olisin minä, pohja sinä ja sisällä olisi sanat. Ymmärrätkö?

-Luulisin niin, loppu hymyili ja pyyhki kyyneleensä onnellisena.

-Olen tärkeä, hän kuiskasi itselleen.

Loppu kiipesi takaisin kirjaansa. Siellä olikin jo kaikki sanat paikoillaan ja lopun paluun kunniaksi järjestettiin suurimmat juhlat, mitä kirjan sisällä nyt voi vain tehdä. Ja niin oli loppu taas paikallaan, josta se ei ole sen koommin lähtenytäkään. Ei tässäkään tarinassa.

-Äiti katso! Tässä kirjassa on sittenkin sanoja!

Ainiin! Muistathan pienen sanan? Hänet ylennettiin uroteostaan isoksi sanaksi!